

зарадъ Христовата вѣра, Климентъ билъ проповѣдникъ и много залѣгалъ да се разпространява тази — права вѣра въ римската империя. Единъ римски езически императоръ заповѣдалъ презъ 102 г. да хванатъ Климента и да го пратятъ на заточение въ крепостъта Херсонъ. Ала и тамъ Климентъ не спиралъ да проповѣдва християнската вѣра. Затова нѣколко езичници го хванали, мѣчили го и го убили. Погребенъ покрай брѣга на морето, Климентъ се прочулъ между хората като мѣченикъ и чудотворецъ. На гроба му ходѣли много хора да се лѣкуватъ отъ разни болести, споредъ вѣрата си. Но съ време морската вода засипала съ пѣськъ гроба на Климента и хората изгубили диритѣ на светеца. Чакъ подиръ 751 години, когато дошелъ въ Херсонъ Кирилъ, тогава нѣкои се сѣтили за Климента и обадили на Кирила. Той веднага решилъ и се заелъ да намѣри, извади и прибере мощитѣ на св. Климента. Затова повикалъ мѣстния гръцки владика, поискалъ отъ управника работници и отишелъ на мѣстото да дири гроба на Климента. Кирилъ съ своитѣ другари, празнично премѣнени, владиката на Херсонъ въ църковни одежди, съ корона на глава и кадилница въ рѣка, придружени отъ църковенъ хоръ, управителя на крепостъта, първенци и войници — всички отиватъ на мѣстото, гдето се намиралъ заринатия съ прѣстъ и пѣськъ гробъ на Климента и започнали да пѣятъ грѣмко и тържествено църковни пѣсни въ чѣстъ на мѣченика, като колѣнопреклонно молили, неговата душа да имъ посочи мѣстото на коститѣ (мощитѣ). Следъ нѣколкодневни разкопки, денемъ на слънчева свѣтлина и нощемъ въ тъмнина, въ добро и лошо дъждовно време, душата на светеца се смилила и насочила